

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 703/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky ne verejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. R. H., I., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To 51/2013 z 19. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. R. H. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2013 doručená sťažnosť Mgr. R. H. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 To 51/2013 z 19. augusta 2013, ktorým bola obžalovaná MUDr. E. G.

oslobodená spod obžaloby prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako poškodená v trestnom konaní proti obvinenej nemala sama plnohodnotnú možnosť navrhnúť doplnenie dokazovania o nové dôkazy, ale iba prostredníctvom tretej osoby (prokurátorom), preto je toho názoru, že postupom krajského súdu boli porušené jej označené základné práva. Navrhla preto ústavnému súdu vysloviť porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, toto rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Z citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj existencia a ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení všeobecného súdu posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

6. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

7. Vychádzajúc z uvedených súvislostí ústavný súd dospel k záveru, že postup a napadnutý oslobodzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje také nedostatky, na základe ktorých by bolo možné po prípadnom prijatí sťažnosti dospieť k záveru, že ním došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka ako poškodená mohla aktívne vystupovať pri zisťovaní skutkového stavu veci v konaní pred všeobecnými súdmi, mala právo robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie a právo predkladať dôkazy či právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom (§ 46 ods. 1 Trestného poriadku), mala aj právo podať odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa, ale len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody [§ 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], teda v žiadnom prípade nemá právo na podanie opravného prostriedku proti výroku o vine, a to či už v inštančnom postupe pred všeobecnými súdmi (formou dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu), alebo v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

8. Sťažovateľka musí zobrať do úvahy skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie nie je vecou jej aktivity pred orgánmi činnými

v trestnom konaní a súdmi, ale je vecou vzťahu medzi štátom a jeho orgánmi verejnej moci a páchatel'mi trestného činu. Štát prostredníctvom týchto orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv poškodeného; o týchto sa ešte bude rozhodovať v konaní pred civilným okresným súdom potom, ako ich s'ťažovateľka urobí predmetom v návrhu na začatie konania podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku.

9. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2013